

Ничо земалъ и тия пари и нито бългърчета испращалъ да са учатъ въ странство, нито помагалъ на ония ученици, които са учили въ Букурещъ. Когато единъ изъ българете добилъ една такава дързостъ, щото попиталъ негово величество киръ Нича, зашто той злоупотрѣблява хорските пари и не изпълнява волята на покойните завѣщатели, то Ничо му рѣкалъ: „Азъ мисла, че е много по-добре да са увеличи по-напредъ капиталътъ, а послѣ да са испращатъ момчета. Ние имаме сега пари само за двѣ момчета, а ако увеличиме капиталътъ, то ще да имаме за петъ или за десетъ.

— А кога ще това да бѣде? Вие може да поискате, щото да воспитавате сто момчета, а да са увеличи капиталътъ до толкова, щото да могатъ тие момчета да са възпитатъ, вамъ трѣбать 1,000 години.

— Следъ дваисетъ-триесетъ години, казалъ Ничо и позасмѣлъ са. Но да не